

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 stycznia 2016 r. około godziny 14.30 obwiniona Z. K. zmierzała do pracy, poruszając się pieszo od strony(...) w kierunku (...) w R.. W tym samym czasie (...) w R. prawym pasem ruchu od ul. (...) jechał pokrzywdzony R. S., kierując taksówką - pojazdem marki (...) o nr rej. (...). Na skrzyżowaniu pokrzywdzony skręcił w prawo w ulicę (...), poruszając się z prędkością około 40 km/h. Pokrzywdzony w tym czasie nie przewoził żadnych pasażerów. Przed oznakowanym przejściem dla pieszych znajdującym się na ul. (...) w R. – na wysokości (...) z jednej strony i (...)z drugiej strony stała piesza B. H. oczekując na możliwość przejścia przez jezdnię. Kobieta nie wchodziła na przejście, gdyż po jezdni poruszały się pojazdy. W tym czasie obwiniona Z. K. dochodząc do tego przejścia ominęła stojącą pieszą i szybkim krokiem, bez zatrzymywania się, tj. nie zachowując należytej ostrożności weszła na oznakowane przejście dla pieszych bezpośrednio przed nadjeżdżający z jej lewej strony pojazd marki M. prowadzony przez R. S.. Pokrzywdzony, chcąc uniknąć potrącenia pieszej Z. K., odruchowo skręcił nieznacznie w lewo, jednak obwiniona znajdowała się na tyle blisko jego pojazdu, że doszło do jej potrącenia prawym, przednim narożem samochodu R. S.. Następnie Z. K. uderzyła jeszcze w prawą stronę przedniej szyby pojazdu pokrzywdzonego, po czym upadła na jezdnię przed prawą stroną samochodu marki M..

Po przedmiotowym zdarzeniu pokrzywdzony natychmiast zatrzymał się, wysiadł z pojazdu i udał się do obwinionej, która była przytomna, a następnie zadzwonił po pogotowie ratunkowe.

Na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze Policji, którzy przebadali zarówno pokrzywdzonego jak i obwinioną na stan trzeźwości – oboje z wynikami 0,00 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Ponadto funkcjonariusze policji dokonali oględzin pojazdu, a także miejsca wypadku.

W wyniku zdarzenia obwiniona doznała obrażeń ciała w postaci: urazu głowy, urazu odcinka szyjnego kręgosłupa oraz urazu kończyny dolnej lewej i została przewieziona karetką pogotowia ratunkowego do szpitala znajdującego się przy ul. (...) w R.. Uszkodzony został również samochód marki M. należący do pokrzywdzonego .W pojeździe popękła szyba czołowa z prawej strony, nastąpiło otarcie zabrudzenia na pokrywie komory silnika po prawej stronie i otarcie zabrudzenia w przedniej części błotnika przedniego prawego przy pokrywie komory silnika.

Do powyższego zdarzenia doszło w porze dziennej, na ulicy (...) w R., w rejonie posesji nr (...). Droga na której doszło do wypadku przebiega w terenie zabudowanym, jest dwujezdniowa – dwa pasy w każdym kierunku, ma nawierzchnię asfaltową i obowiązuje w tym miejscu administracyjne ograniczenie prędkości do 50 km/h, zaś jezdnie są rozdzielone pasem zieleni. W dniu zdarzenia padał śnieg z deszczem, niebo było zachmurzone, jezdnie mokra, zaś obwiniona wchodząc na przejście dla pieszych miała włożony na głowę kaptur.

Dowody: częściowo wyjaśnienia obwinionej Z. K. k. 23 i 46, zeznania pokrzywdzonego R. S. k. 18 i 48, zeznania świadków – funkcjonariuszy policji: G. A. k. 95v – 96, P. S. k. 57 i P. D. k. 47, zeznania świadka B. H. k. 11v – 12 i 48v, notatki urzędowe k. 1 i 3, protokoły z przebiegu badania na stan trzeźwości k. 2 i 4, protokół oględzin pojazdu k. 5 - 6, protokół oględzin miejsca zdarzenia k. 7 – 8 wraz ze szkicem k. 9, dokumentacja fotograficzna k. 10, zapis z monitoringu k. 15, plan organizacji ruchu k. 53, opinia pisemna biegłego k. 60 - 81 i opinia ustna biegłego k. 97 i 103v – 104v.

Obwiniona Z. K. ma 30 lat, jest panną. Posiada wykształcenie wyższe – grafik komputerowy, jest zatrudniona w zakładzie produkcyjno – handlowym (...) osiągając z tego tytułu dochód w wysokości około 1500 zł miesięcznie. Obwiniona nie posiada majątku.

Z. K. nie była leczona psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Obwiniona do chwili obecnej nie była karana.

Dowód: dane osobopoznawcze k. 45v.

Obwiniona Z. K. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że w dniu 21.01.2016 r. około godziny 14.30 była w drodze do pracy i kierowała się w stronę (...) od alei (...). Obwiniona podała, że kiedy zbliżyła się do przejścia dla pieszych na ul. (...) spojrzła w lewą stronę, aby ocenić sytuację panującą na jezdni wówczas dostrzegła zbliżający się czarny pojazd, jednak wywnioskowała, iż znajduje się na tyle daleko, że może bezpiecznie przejść przez przejście dla pieszych. Z. K. wyjaśniła, iż wykonała kilka kroków, po czym straciła przytomność. (k. 23) Na rozprawie obwiniona również nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, podtrzymała swoje powyższe wyjaśnienia oraz skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Z. K. podała jedynie, że cały czas jest leczona i pozostaje na zwolnieniu lekarskim, wyjaśniła również, że jak odzyskała przytomność była poza pasami, nie wie w jakiej odległości, a kiedy dochodziła do przejścia popatrzyła w lewo i dopiero weszła na pasy (k. 46).

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionej tylko częściowo zasługują na wiarę. Wiarygodna jest ta ich część, w której odnosi się ona do kierunku w jakim się poruszała, miejsca gdzie doszło do zdarzenia oraz następstw tego zdarzenia i sytuacji po zdarzeniu. W wymienionym zakresie znajdują one potwierdzenie w materiale dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny. W pozostałej części treść wyjaśnień obwinionej jest niewiarygodna i zdaniem Sądu stanowi jedynie przyjętą przez Z. K. linię obrony mającą uchronić ją przed poniesieniem odpowiedzialności za zarzucany jej czyn. Przede wszystkim nie zasługują na wiarę wyjaśnienia obwinionej, w których nie przyznaje się ona do popełnienia zarzucanego jej czynu. Powyższym twierdzeniom obwinionej przeczą nade wszystko spójne i wiarygodne zeznania pokrzywdzonego i świadka B. H.. W/w zgodnie podali, iż obwiniona ominęła stojącą przed przejściem B. H. i weszła szybkim krokiem na przejście dla pieszych, nie zatrzymując się wcześniej, tj. nie zachowując należytej ostrożności.

W ocenie Sądu na wiarę w całości zasługują zeznania pokrzywdzonego R. S.. Według relacji tego świadka w dniu 21.01.2016 r. ok. godziny 14 jechał on ul. (...) w R., a gdy znajdował się przed samym przejściem dla pieszych zobaczył, iż jego prawej strony wchodzi na przejście – nie zatrzymując się piesza. Jak podał pokrzywdzony odruchowo skręcił nieznacznie w lewo, chcąc uniknąć potrącenia, ale piesza była na tyle blisko jego pojazdu, że doszło do jej potrącenia prawym, przednim narożem jego samochodu, następnie uderzyła w prawą stronę szyby czołowej i upadła na jezdnię po prawej stronie pojazdu. R. S. zeznał, iż piesza weszła na przejście szybkim krokiem i ominęła inną pieszą stojącą przed przejściem. Pokrzywdzony podał, iż nie jechał szybko i na pewno nie przekroczył dopuszczalnej na tym odcinku prędkości. (k. 18 i 48).

Relacja pokrzywdzonego zasługuje na wiarę, gdyż jest zgodna z pozostałym materiałem zgromadzonym w sprawie i uznanym za wiarygodny, przede wszystkim w postaci zeznań naocznego świadka zdarzenia B. H. jak i pisemną i ustną opinią biegłego T. B..

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom naocznego świadka zdarzenia – B. H.. Świadek zeznała, iż stała przed przejściem dla pieszych, znajdującym się na ul. (...) w R., od strony (...) i chciała przejść na drugą stronę jezdni. B. H. podała jednak, że nie wchodziła na przejście, gdyż po jezdni poruszały się pojazdy. Świadek zeznała, że nagle z lewej strony ominęła ją kobieta, która następnie weszła na przejście szybkim krokiem – nie zatrzymując się wcześniej i mając założony na głowę kaptur. Ponadto B. H. zeznała, iż była zdziwiona zachowaniem pieszej, ponieważ z lewej strony nadjeżdżał pojazd – taxi, który poruszał się z normalną prędkością. W/w podała, że kierowca taxi zaczął hamować w momencie potrącenia tej pieszej i w jej ocenie kierowca ten widząc, iż ona stoi nie spodziewał się, że ktoś może wejść na przejście. B. H. podała, iż kobieta została potrącona prawym narożem pojazdu i upadła po prawej stronie jezdni przed pojazdem, natomiast samochód zatrzymał się mniej więcej przy osi jezdni za przejściem dla pieszych. Jak zeznała świadek kierowca pojazdu taxi przed potrąceniem pieszej jechał bliżej osi jezdni i podjął próbę ominięcia kobiety.

Zeznania B. H. zasługują w ocenie Sądu na wiarę, gdyż są zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego i pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a uznanym za wiarygodny. Należy także zauważyć, że B. H. jest osobą obcą dla obwinionej i nie ma żadnego interesu w fałszywym obciążaniu jej. Ponadto wskazać należy, iż świadek

stojąc przed przejściem dla pieszych obserwowała otoczenie, zatem miała niezakłóconą możliwość poczynienia spostrzeżeń zaistniałego stanu faktycznego, które przekazała w sposób obiektywny i szczerzy.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków: G. A. k. 95v – 96, P. S. k. 57 i P. D. k. 47 – funkcjonariuszy (...), którzy dokonywali czynności na miejscu przedmiotowego zdarzenia. Świadek P. D. przeprowadził kontrolę stanu trzeźwości kierującego i wylegitymował uczestników zdarzenia, zabezpieczał również miejsce zdarzenia - sporządził z tychże czynności notatkę urzędową z k.1. Treść zeznań tego świadka jest zgodna z treścią sporządzonej przez niego notatki urzędowej. Z kolei świadek P. S. dokonał oględzin pojazdu pokrzywdzonego, zaś G. A. zabezpieczał ślady na miejscu zdarzenia, sporządził protokół z oględzin miejsca zdarzenia i szkic tego miejsca oraz wykonał dokumentację fotograficzną.

W ocenie Sądu zeznania powyższych świadków są wiarygodne, a potwierdzają je dowody w postaci dokumentów - sporządzone przez nich w dniu przedmiotowego zdarzenia.

Dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy istotne znacznie miała pisemna opinia biegłego ds. badań wypadków drogowych T. B. (k. 60 – 81) sporządzona na okoliczność ustalenia przebiegu zdarzenia drogowego z dnia 21.01.2016 r.

Zdaniem Sądu opinia biegłego T. B. w całości zasługuje na wiarę, gdyż oparta została o całokształt dostępnego w sprawie materiału dowodowego, ponadto jest jasna, pełna i rzeczowa. Natomiast wnioski wyciągnięte przez biegłego są logiczne i spójne, a także znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym.

W opinii pisemnej biegły podał, iż samochód M. kierowany przez R. S. poruszał się po ul. (...) w R. z prędkością ok. 37,7 – 39,3 km/h, natomiast piesza Z. K. została potrącona przez samochód M. na prawym pasie ruchu, w odległości ok. 2,1 m od prawej krawędzi jezdni – przechodziła po przejściu dla pieszych przez jezdnię szybkim krokiem z prawej strony na lewą dla kierunku ruchu samochodu M.. Biegły podał, iż bezpośrednią przyczyną zaistniałego zdarzenia drogowego było wejście na przejście dla pieszych Z. K. bezpośrednio przed nadjeżdżającym samochodem M..

Biegły wskazał w opinii, że piesza Z. K. po zauważeniu nadjeżdżającego pojazdu powinna zaniechać przechodzenia – dzięki czemu uniknęłaby potrącenia. Biegły podał również, iż sposób zachowania się na jezdni kierującego samochodem M. nie ma związku przyczynowo – skutkowego z zaistniałym wypadkiem drogowym, gdyż nie posiadał on możliwości uniknięcia potrącenia pieszej.

Biegły T. B. potwierdził następnie wnioski płynące z jego pisemnej opinii, opiniując ustnie podczas rozprawy (k. 97 i 103v – 104v). Biegły podał, iż nie zostało ustalone powypadkowe miejsce położenia pieszej, ponieważ nie można tego ustalić. Zaopiniował, że nie można ustalić dokładnie miejsca potrącenia, dlatego przyjął dwie wersje miejsca zdarzenia i przy obu założeniach kierujący pojazdem nie miał możliwości uniknięcia potrącenia.

T. B. zaopiniował ustnie, iż taką możliwość kierujący miałby gdyby poruszał się z prędkością od 22,8 do 22,1 km/h wówczas zatrzymałby się przed torem ruchu pieszej. Jednocześnie podał, że taka prędkość pokrzywdzonego utrudniałaby poruszanie się innych uczestników ruchu drogowego i nie wynikała z sytuacji na drodze. Biegły podał, iż kierujący pojazdem poruszał się z prędkością dostosowaną do warunków ruchu drogowego.

W całości Sąd dał również wiarę dowodom z dokumentów zalegających w aktach sprawy, które zostały ujawnione na rozprawie oraz wskazane wyżej jako podstawa ustaleń faktycznych. Wymienione wyżej dowody sporządzone zostały przez powołane do tego organy, w zakresie ich kompetencji i przewidzianej przepisami prawa formie. Nie nosiły one znamion, które mogłyby wskazywać na ich nieautentyczność, nie wzbudziły one również wątpliwości sądu.

Sąd na podstawie nagrania z monitoringu przyjął, zgodnie z tym nagraniem, iż do przedmiotowego zdarzenia doszło dokładnie o godzinie 14:31:59 .

Obwinionej Z. K. zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 86 § 1 kw podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dla przypisania odpowiedzialności z art. 86 § 1

kw konieczne jest zatem ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji przez przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wykroczenie z art. 86 § 1 kw ma charakter materialny. Znamieniem wykroczenia z art. 86 § 1 kw jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu. Niebezpieczeństwo powinno mieć charakter realny oraz musi wystąpić w konkretnej sytuacji drogowej. Między niezachowaniem ostrożności a zagrożeniem bezpieczeństwa w ruchu drogowym musi zachodzić związek przyczynowy.

Ustawodawca penalizuje spowodowanie zagrożenia w ruchu drogowym na drodze publicznej, w strefie zamieszkania oraz strefie ruchu.

Stronę podmiotową tego wykroczenia stanowi zarówno umyślność, w obu postaciach zamiaru, jak i nieumyślność.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej stwierdzić należy, iż obwiniona w dniu 21.01.2016r. zrealizowała znamiona wykroczenia określonego w art. 86 § 1 kw. Obwiniona jako piesza wchodząca na drogę publiczną należała do podmiotów zobowiązanych do stosowania się do przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 14 pkt 1 lit. a Prawa o ruchu drogowym zabrania się wchodzenia na jezdnię bezpośrednio przed jadący pojazd, w tym również na przejściu dla pieszych.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że Z. K. swoim zachowaniem naruszyła treść przywołanego wyżej przepisu, gdyż weszła na jezdnię na przejściu dla pieszych bezpośrednio przed jadący pojazd. Takie zachowanie naruszające ww. przepisy ruchu drogowego stanowi bez wątpienia niezachowanie „należytej ostrożności” w rozumieniu art. 86 § 1 kw. Zgromadzone w sprawie dowody m.in. w postaci pisemnej i ustnej opinii biegłego T. B. oraz zeznań pokrzywdzonego R. S. i przede wszystkim naoczego świadka zdarzenia B. H. potwierdzają, iż to zachowanie się obwinionej doprowadziło do zaistnienia przedmiotowego zdarzenia drogowego. Z. K. weszła na przejście dla pieszych – na jezdnię szybkim krokiem, bez wcześniejszego zatrzymania się, bezpośrednio przed nadjeżdżający pojazd.

Zachowanie Z. K. doprowadziło do powstania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu, o czym świadczą obrażenia, które odniosła, a także powstałe uszkodzenia w pojeździe M.. Niebezpieczeństwo to było zatem realne. Między niezachowaniem zasad wynikających z prawa o ruchu drogowym przez obwinioną, a zagrożeniem bezpieczeństwa w ruchu drogowym zachodzi związek przyczynowy.

Naruszenia reguł ostrożności wynikających z ustawy Prawo o ruchu drogowym obwiniona dopuściła się z zamiarem bezpośrednim. Z. K. miała świadomość obowiązywania i treści przepisów ruchu drogowego, jest osobą trzydziestoletnią, tj. doświadczoną życiowo i zdawała sobie sprawę czym grozi wchodzenie bezpośrednio przed nadjeżdżający samochód.

Spoleczna szkodliwość czynu popełnionego przez obwinioną jest znaczna, gdyż godził on w bardzo istotne dobra prawne jakimi są: bezpieczeństwo w ruchu a w konsekwencji także życie i zdrowie uczestników ruchu drogowego oraz porządek w ruchu drogowym. Ponadto w wyniku popełnionego czynu pokrzywdzonemu została wyrządzona szkoda, a również obwiniona odniosła obrażenia ciała.

Czyn popełniony przez obwinioną miał charakter zawiniony. Z. K. jest osobą pełnoletnią. w pełni zdającą sobie sprawę z zasad obowiązujących w ruchu drogowym, które to zasady w sposób w pełni świadomy i celowy naruszyła.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał obwinioną za winną popełnienia wykroczenia z art. 86 § 1 kw., przy czym przyjął, iż zachodzi wypadek zasługujący na szczególne uwzględnienie w rozumieniu art. 39 § 1 kw i odstąpił od wymierzenia obwinionej kary uznając, iż wystarczającym będzie poprzestanie na stwierdzeniu jej sprawstwa w zakresie zarzucanego jej czynu. W ocenie Sądu samo postępowanie sądowe oraz fakt, iż obwiniona w wyniku zdarzenia doznała obrażeń, których skutki odczuwa do chwili obecnej i ciągle jest poddawana leczeniu będzie dla Z. K., dotychczas nie karanej,

wystarczającą i skuteczną przestrogą . W szczególności spowoduje, że obwiniona nie naruszy już więcej porządku prawnego. Stąd decyzja o odstąpieniu od wymierzenia nawet symbolicznej kary grzywny, jest uzasadniona.

Mając na uwadze sytuację majątkową obwinionej Z. K., utrzymującej się z wynagrodzenia w wysokości 1500 zł miesięcznie, Sąd uznał, że uiszczenie kosztów postępowania, które ze względu na uzyskaną w sprawie opinię biegłego są znaczne, byłoby zbyt uciążliwe dla obwinionej. Dlatego też Sąd zgodnie z zasadą określoną w art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow zwolnił ją od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.